PAŃSTWOWE TEATRY DOLNOŚLĄSKIE

TEATR MIASTA ŚWIDNICY

Konwencjonowany przez Związek Zaw. Art. Scen Polskich

Dla uczczenia setnej rocznicy śmierci Fryderyka Chopina:

„Lato w Nohant"

Sztuka w 3 aktach Jarosława Iwaszkiewicza

PREMIERA 5 LUTEGO 1949

Programy dodaje się bezpłatnie do biletów

SKŁAD OSOBOWY TEATRU MIASTA ŚWIDNICY W SEZONIE 1948/49

Dyrekcja: Wiktor Biegański

Administracja i sekretariat: Franciszek Jarzyna

Buchalteria: Zygmunt Lichomski

Kasa: Maria Gorczycowa

Intendentura: Franciszek Gorczyca

Zespół aktorski: Jadwiga Dobrzańska, Alina Dzierzbicka, Grażyna Korsakow, Helena Płachecka, Jolanta Skubniewska, Lidia Stupnicka, Julia Żabińska, Wiktor Biegański, Bolesław Bombor, Tadeusz Czechowski, Eugeniusz Gołębiowski, Józef Pieracki, Ryszard Sawicki, Krystian Tomczak, Kazimierz Załuski

Reżyseria: Wiktor Biegański

Scenografia: Zbigniew Miklasiński

Inspicjentura: Włodzimierz Miklasiński

Sufler: Helena Tyńska

Pracownia krawiecka: Kamila Lipińska, Maria Bałtorowiczowa, Teresa Kaniewska, Helena Moor

Obsługa sceny: Jan Kozioł, Wojciech Bałos, Marian Bartkiewicz, Michał Hajduk, Stanisław Kaniewski, Andrzej Sławniewicz, Paweł Szarafiński, Czesław Tatara

Obsługa widowni: Helena Ligęza, Magdalena Pollak, Jan Bałtorowicz, Stanisław Huget

ZE ZBIORÓW
Działu Dokumentacji ZG ZASP

Komunikat

Pracownicy Państwowego Teatru Miasta Świdnicy wystosowali w dniu 31. I. 1949 do Ministra Kultury i Sztuki w Warszawie depeszę następującej treści:

„Meldujemy, że w ramach akcji upowszechnienia kultury teatr nasz w miesiącu styczniu osiągnął średnią frekwencję publiczności 96 procent grając sztukę Moliera „Chory z urojenia" w reżyserii i w roli tytułowej z dyrektorem Wiktorem Biegańskim w Świdnicy, Wałbrzychu, Jaworze, Dzierżoniowie i Świebodzicach. Pragniemy równie piękne wyniki osiągnąć następnymi premierami: „Lato w Nohant" Iwaszkiewicza i „Wieczór Trzech Króli" Szekspira.

Dodać należy, że w okresie od 31. XII. 1948 do 3. II. 1949 „Chory z urojenia" grany był ogółem 33 razy, z tego 20 razy w Świdnicy, 8 w Wałbrzychu, 3 w Dzierżoniowie, 1 w Jaworze i 1 w Świebodzicach. Sztukę Moliera obejrzało ogółem 14.678 widzów, w tej liczbie 8.717 członków Związków Zawodowych i 2.526 młodzieży szkolnej.

NASTĘPNĄ PREMIERĄ PAŃSTW. TEATRU MIASTA ŚWIDNICY

będzie

„WIECZÓR TRZECH KRÓLI"

SZEKSPIRA

„LATO W NOHANT"

sztuka w 3 aktach Jarosława Iwaszkiewicza

OSOBY:

Fryderyk Chopin	*Józef Pieracki*
George Sand	*Jadwiga Dobrzańska*
Maurycy } jej dzieci	*Tadeusz Czechowski*
Solange } jej dzieci	*Alina Dzierzbicka*
Antoni Wodziński	*Wiktor Biegański*
Panna de Rosières	*Helena Płachecka*
Augustyna, kuzynka pani Sand	*Grażyna Korsakow*
Teodor Rousseau, malarz	*Bolesław Bombor*
Clésinger, rzeźbiarz	*Krystian Tomczak*
Fernand	* * *
Jan, służący	*Ryszard Sawicki*
Madeleine	*Julia Żabińska*

Reżyseria: dyr. Wiktor Biegański

Dekoracje: Zbigniew Miklasiński

Fragmenty sonaty H-moll w wykonaniu J. Skałackiej

Kostiumy z pracowni teatralnej pod kierownictwem Kamili Lipińskiej

ZE ZBIORÓW
Działu Dokumentacji ZG ZASP

Fryderyk Chopin

Rok 1949 jest ogłoszony w Polsce i w całym świecie „Rokiem Chopinowskim". Mija w nim bowiem sto lat od śmierci największego polskiego kompozytora a zarazem jednego z największych geniuszów muzycznych świata — Fryderyka Chopina.

Chopin urodził się w dniu 22 lutego 1810 w Żelazowej Woli pod Warszawą, gdzie ojciec jego był nauczycielem. Za młodu przywędrował on z Francji do Polski, a może powrócił tylko do ojczyzny swych przodków, istnieje bowiem duże prawdopodobieństwo, że nazwisko Chopin wywodzi się od polskiego nazwiska Szop i że Chopin był potomkiem Mikołaja Szopa z Kalisza, który za czasów Stanisława Leszczyńskiego wyemigrował do Francji

Jako dziecko mieszkał Fryderyk stale w Warszawie, gdzie wcześnie zaczął kształcić się w grze na fortepianie. Miał lat 7, gdy wystąpił po raz pierwszy na publicznym koncercie, zyskując sławę „cudownego dziecka". Wcześnie też zaczął komponować własne utwory. Mając lat 19 ukończył „Szkołę główną muzyki" w Warszawie, gdzie kształcił się u Józefa Elsnera, najgłośniejszego kompozytora owych czasów.

Jako dwudziestoletni młodzieniec opuścił Chopin Polskę, aby już do niej nigdy nie powrócić. W Warszawie pozostawił dom rodzinny, przyjaciół i pannę Konstancję Gładkowską, swoją pierwszą miłość. Na uczcie pożegnalnej ofiarowano mu srebrny puhar, napełniony

ziemią ojczystą. Już wówczas przeczuwał, że resztę życia spędzi na obczyźnie: „myślę, że opuszczam Warszawę po to, żebym już nigdy nie wrócił do domu" - pisał w liście.

Droga w świat prowadziła Chopina przez Wiedeń, Monachium, Stuttgard do Paryża. Wszędzie dawał koncerty, wszędzie zdobywał sławę świetnego wirtuoza. W Stuttgardzie pod wrażeniem wieści o upadku powstania listopadowego skomponował słynną Etiudę Cis-moll, t. zw „rewolucyjną". W Paryżu szybko odnalazł swe miejsce w świecie artystycznym: zaprzyjaźnił się z Lisztem i Mendelsohnem, prawie codzień bywał w teatrze i na koncertach, dawał lekcje muzyki w prywatnych domach, aby zarobić na byt, gdyż pierwszy koncert z jakim wystąpił przyniósł deficyt. Z czasem jednak zdobył uznanie i powodzenie.

W roku 1835 wyjechał do Karlsbadu, gdzie spotkał się z rodzicami. Tam też zaręczył się z siostrą swego przyjaciela Antoniego Wodzińskiego, Marią. Do małżeństwa jednak nie doszło, gdyż po powrocie Marii do Warszawy ojciec zabronił jej kategorycznie zaślubić „grajka". Tak więc przesądy klasowe arystokracji rozstrzygnęły o losach artysty, skazując go na dozgonne osamotnienie.

Na początku roku 1837 pisze Chopin: „poznałem wielką znakomitość, panią Sand, ale twarz jej niesympatyczna, nie podobała mi się. Jest w niej coś odpychającego". Nie wiedział wówczas, że niebawem zmieni zdanie o sławnej powieściopisarce, której prawdziwe nazwisko brzmiało Aurora Dudevant, zaś George Sand było pseudonimem literackim. Wkrótce Chopin znalazł się całkowicie pod wpływem tej energicznej i przedsiębiorczej kobiety. Talent jego skorzystał na tym: na wyspie Majorce, gdzie spędzili razem kilka miesięcy, powstały jego najwspanialsze kompozycje — Marsz żałobny, Ballada, Preludia, Polonez Triumfalny.

Przez kilka następnych lat Chopin spędza miesiące letnie w Nohant, posiadłości pani Sand. Stan jego zdrowia pogarsza się w tym czasie co raz bardziej. Trawi go choroba płucna, dziedziczna w rodzinie Chopinów. Stan nerwowy również pozostawia dużo do życzenia. Awantury z Maurycym, synem pani Sand i rozgoryczenie na wiadomość, iż córka jej Solange, którą nadzwyczaj lubił, ma wyjść za mąż za antypatycznego dlań rzeźbiarza Clesingera, stały się ostatecznie powodem zerwania dziesięć lat trwającego romansu. W maju 184 roku Chopin opuszcza Nohant...

Ten właśnie moment wybrał Jarosław Iwaszkiewicz pisząc „Lato w Nohant", sztukę z życia Chopina. W momencie tym ujawnił się jaskrawo silny kontrast pomiędzy światem artystycznego ideału, w którym obraca się Chopin, a światem pospolitych, ziemskich, często ohydnych spraw. Talent pisarza sprawił, że na przyziemnym tle bro dów i intryg tym potężniej wystąpił geniusz Wielkiego Wygnańca, który kosztem szczęścia osobistego zdobył dla siebie i dla Polski sławę światową.

Chopin jest twórcą polskiej muzyki narodowej. Czerpał on natchnienie do swych utworów ze źródeł twórczości ludowej, przekształcając ją w najdoskonalsze formy artystyczne. Muzyka jego jest nawskroś polska, swojska. W latach niewoli całe pokolenia uczyły się na

niej miłości ojczyzny. Nic dziwnego, że w latach hitlerowskiej okupacji Niemcy wydali zakaz wykonywania utworów Chopina i zburzyli jego pomnik w Warszawie. Tym większą czcią otaczamy pamięć Fryderyka Chopina dzisiaj.

ZE ZBIORÓW
Działu Dokumentacji ZG ZASP

„RADIO-ŚWIAT"
ŚWIDNICA — PUŁASKIEGO 16
TEL. 31-40
poleca

Materiał elektrotechniczny
żelazka - grzejniki - odbiorniki
radiowe — płyty gramofonowe
baterie — latarki — żarówki

Wykonywanie instalacji elektrycznych
Budowa wzmacniaczy
Fachowa naprawa odbiorników
radiowych

P. W. Z. G. ODDZIAŁ ŚWIDNICA Z. 312 2000 II 49 F 32855